

201**UMOWA****między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków,**

sporządzona w Warszawie dnia 10 kwietnia 1997 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 10 kwietnia 1997 r. w Warszawie została sporządzona Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków w następującym brzmieniu:

UMOWA**między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków**

Rzeczpospolita Polska oraz Republika Federalna Niemiec, zwane dalej Umawiającymi się Stronami,

zamierzając przyczynić się do rozwijania dobrosąsiedzkich stosunków w Europie, w duchu Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z dnia 17 czerwca 1991 r.,

w myśl Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o potwierdzeniu istniejącej między nimi granicy z dnia 14 listopada 1990 r.,

zgodnie z celami Organizacji Narodów Zjednoczonych, która ogłosiła lata dziewięćdziesiąte dekadą wspierania międzynarodowej współpracy w zapobieganiu i przeciwdziałaniu zagrożeniom na wypadek klęsk żywiołowych,

w myśl dokumentu końcowego III Stałego Posiedzenia KBWE w Wiedniu, które odbyło się 15 stycznia 1989 r., oraz Dokumentu Helsińskiego z dnia 10 lipca 1992 r.,

uwzględniając postanowienia Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych, przyjętej w Helsinkach dnia 17 marca 1992 r.,

będące świadomymi możliwościami zaistnienia katastrof spowodowanych siłami przyrody, działalnością techniczną lub innych poważnych wypadków,

przekonane o potrzebie współdziałania w celu ułatwienia wzajemnej pomocy na wypadek powstania katastrof, klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków oraz w celu zagwarantowania szybkiego wystania grup ratowniczych i środków pomocy, a także

biorąc pod uwagę korzyści, jakie może przynieść Umawiającym się Stronom wymiana informacji na-

ukowej i technicznej w dziedzinie zapobiegania awariom przemysłowym, katastrofom i klęskom żywiołowym lub innym poważnym wypadkom oraz likwidacji ich skutków,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1**Przedmiot umowy**

Umawiające się Strony będą udzielały sobie, w miarę swych możliwości, wzajemnej pomocy na wypadek katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków, które powodują poważne szkody lub zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi lub dóbr materialnych oraz środowiska naturalnego, a które nie mogą być całkowicie opanowane przy użyciu własnych środków Strony zwracającej się o pomoc.

Artykuł 2**Definicje**

W rozumieniu niniejszej umowy używane w niej terminy oznaczają:

„Strona zwracająca się o pomoc” — Umawiającą się Stronę, której odpowiednie organy zwracają się o pomoc, w szczególności o przystanie grup ratowniczych lub wyposażenia z terytorium drugiej Umawiającej się Strony,

„Strona pomagająca” — Umawiającą się Stronę, której odpowiednie organy spełniają prośbę o pomoc drugiej Umawiającej się Strony, w szczególności prośbę o przystanie grup ratowniczych lub wyposażenia,

„państwo tranzytu” — państwo, przez którego terytorium będą przemieszczane grupy ratownicze w celu dotarcia do państwa zwracającego się o pomoc,

„grupa ratownicza” — zespół osób wysłanych przez Stronę pomagającą w celu udzielenia pomocy Stronie zwracającej się o pomoc, na jej terytorium,

„wyposażenie” — materiały, środki techniczne, pojazdy, własne zaopatrzenie grup ratowniczych (zaopatrzenie operacyjne), psy ratownicze, ekwipunek osobisty oraz przedmioty osobistego użytku grup ratowniczych i ekspertów,

„środki pomocy” — dobra przeznaczone do bezpłatnego rozprowadzenia wśród ludności poszkodowanej w wyniku katastrofy, klęski żywiołowej lub innych poważnych wypadków.

Artykuł 3

Kompetencje

1. Organami upoważnionymi do zwracania się o pomoc i przyjmowania wniosków o udzielenie pomocy są:

- 1) w Rzeczypospolitej Polskiej
— Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji;
- 2) w Republice Federalnej Niemiec:
— Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, a także:
— Ministerstwa Spraw Wewnętrznych krajów: Meklemburgii — Pomorza Przedniego, Brandenburgii i Wolnego Państwa Saksonii.

2. Wymienione w ustępie 1 organy mogą wskazać inne organy, które zostały upoważnione do zwracania się o pomoc i przyjmowania wniosków o udzielenie pomocy oraz do ustalenia trybu realizacji niniejszej umowy.

3. Organy wymienione w ustępach 1 i 2, w celu realizacji niniejszej umowy, są upoważnione do bezpośrednich wzajemnych kontaktów.

4. Obie Umawiające się Strony wymienią informacje o adresach i numerach połączeń telekomunikacyjnych organów wymienionych w ustępach 1 i 2.

Artykuł 4

Rodzaje operacji

1. Pomoc może być udzielona przez poszczególnych ekspertów lub grupy ratownicze, posiadających niezbędne wyposażenie, kierowanych do miejsc katastrof, klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków, a wyspecjalizowanych w szczególności w gaszeniu pożarów, ratownictwie technicznym, opanowywaniu zagrożeń radiologicznych, chemiczno-ekologicznych, pomocy medycznej, ratownictwie lub doraźnym usuwaniu awarii. Na życzenie Strony zwracającej się o pomoc taka pomoc może być też udzielona w każdej innej postaci.

2. Grupy ratownicze i poszczególni eksperci oraz wyposażenie i środki pomocy mogą być przemieszczani drogą lądową, powietrzną lub wodną.

Artykuł 5

Przekraczanie granicy państwowej

1. W celu zapewnienia niezbędnej skuteczności i szybkości podczas udzielania pomocy Umawiające

się Strony zobowiązują się ograniczyć do koniecznego minimum formalności wymagane podczas przekraczania granicy państwowej.

2. Członkowie grupy ratowniczej przekraczają granicę państwową i przebywają na terytorium Strony zwracającej się o pomoc na podstawie zaświadczenia upoważniającego do przekraczania granicy, wydanego przez właściwy organ Strony pomagającej, o którym mowa w artykule 3. Wzór zaświadczenia jest zawarty w załączniku nr 1 do niniejszej umowy. Jeżeli w wypadku nie cierpiącym zwłoki zaświadczenie nie może zostać przedstawione, to wystarczy inny dowód potwierdzający fakt, iż przekraczanie granicy następuje w celu udziału w akcji ratowniczej na podstawie postanowień niniejszej umowy. Ponadto każdy członek grupy ratowniczej posiada ze sobą legitymację służbową, zaopatrzoną w zdjęcie, lub inny dokument potwierdzający tożsamość, okazywany na żądanie uprawnionego do tego organu.

3. Grupy ratownicze przekraczają granicę państwową w przejściach granicznych. W przypadkach nie cierpiących zwłoki przekroczenie granicy państwowej może nastąpić także poza przejściami granicznymi, w uzgodnieniu z właściwymi organami Umawiających się Stron, o których mowa w artykule 3, i po uprzednim poinformowaniu właściwego organu ochrony granicy państwowej.

4. Ułatwienia w przekraczaniu granicy, o których mowa w ustępach 1 i 2, stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy Umawiająca się Strona jest państwem tranzytowym w zakresie udzielania pomocy jednej z Umawiających się Stron lub państwu trzeciemu i o ile tranzyt jest konieczny w celu szybkiego udzielenia pomocy. Organy wymienione w artykule 3 ustęp 1 będą się wzajemnie w porę informowały o tym, że występuje konieczność tranzytu, i ustalą sposób przeprowadzenia tranzytu.

Artykuł 6

Przemieszczanie wyposażenia i środków pomocy przez granicę państwową

1. Umawiające się Strony będą ułatwiać wwóz i wywóz wyposażenia i środków pomocy, niezbędnych do prowadzenia akcji ratowniczej. Kierownik grupy ratowniczej i poszczególni eksperci, biorący udział w akcji ratowniczej, przedstawią przy przekraczaniu granicy państwowej właściwym organom celnym Strony zwracającej się o pomoc wykaz przewożonego wyposażenia i środków pomocy. W razie braku takiego wykazu, grupy ratownicze i poszczególni eksperci otrzymają zezwolenie na przekroczenie granicy państwowej wraz z wyposażeniem i środkami pomocy. Wykaz taki, w tym przypadku, powinien zostać przedstawiony właściwym organom Strony zwracającej się o pomoc w ciągu 30 dni od dnia przekroczenia granicy państwowej.

2. Grupom ratowniczym i poszczególnym ekspertom nie wolno przewozić przez granicę państwową żadnego mienia ruchomego poza wyposażeniem i środkami pomocy niezbędnymi do użycia podczas działań ratowniczych. Wyposażenie i środki pomocy są

zwolnione od wszelkich opłat celnych i granicznych, a ich użycie jest dozwolone tylko do celów związanych z działaniami ratowniczymi.

3. Wyposażenie i środki pomocy niezbędne do działań ratowniczych nie będą przedmiotem zakazów i ograniczeń stosowanych w odniesieniu do wwozu urządzeń i towarów. Wyposażenie i środki pomocy nie zużyte w czasie działań ratowniczych będą z powrotem wywiezione w terminie 30 dni po zakończeniu akcji ratowniczej. Jeżeli wywóz ten byłby niemożliwy z powodu szczególnych okoliczności, zarówno o rodzaju, ilości, jak i miejscu składowania wyposażenia i środków pomocy powiadomi się właściwe organy Strony zwracającej się o pomoc, odpowiedzialne za akcję ratowniczą, które powiadomią o tym właściwy organ celny. W tym wypadku mają zastosowanie przepisy prawa Strony zwracającej się o pomoc.

4. Narkotyki i środki psychotropowe mogą być sprowadzane tylko w celu udzielania koniecznej pomocy medycznej oraz mogą być stosowane wyłącznie przez wykwalifikowany personel medyczny, zgodnie z przepisami Strony pomagającej. Strona zwracająca się o pomoc zachowuje prawo kontroli na swoim terytorium. Ustęp 3 zdania 2—4 stosuje się także do wywozu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony nie wykorzystanych narkotyków i środków psychotropowych, zgodnie z przepisami prawa Umawiających się Stron. Tego rodzaju obrót towarowy nie będzie traktowany jako import lub eksport narkotyków w rozumieniu odpowiednich umów międzynarodowych. Do środków odurzających i substancji psychotropowych, których nie wykorzystano, stosuje się przepisy prawa Strony zwracającej się o pomoc.

5. Ustępy 1 do 4 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do tranzytu przez terytorium jednej z Umawiających się Stron wyposażenia i środków pomocy, niezbędnych podczas przeprowadzenia akcji ratowniczej na rzecz państwa trzeciego zwracającego się o pomoc. Państwo tranzytu udziela na swoim terytorium pomocy grupom ratowniczym w sposób uzgodniony przez Umawiające się Strony.

Artykuł 7

Użycie statków powietrznych

1. Każda z Umawiających się Stron zezwoli statkom powietrznym na przeprowadzenie, w ramach niniejszej umowy, operacji z terytorium drugiej Umawiającej się Strony, na przeloty nad swym terytorium, na lądowania i starty, bez obowiązku korzystania ze stałych lotniczych przejść granicznych.

2. Stronę zwracającą się o pomoc należy niezwłocznie powiadomić o planowanym użyciu statków powietrznych. Należy przy tym możliwie dokładnie podać informacje o:

- 1) typie statku powietrznego,
- 2) kraju rejestracji i oznakowaniu rejestracyjnym statku powietrznego,
- 3) załodze, pasażerach i grupie ratowniczej,

4) wyposażeniu i środkach pomocy,

5) czasie odlotu, planowanej trasie lotu i miejscu lądowania.

3. Jeżeli nic innego nie wynika z ustępu 1, należy podczas działań ratowniczych stosować odpowiednie przepisy o ruchu lotniczym, obowiązujące na terytorium każdej z Umawiających się Stron, w szczególności w zakresie obowiązku przekazywania informacji o lotach właściwym organom kontroli ruchu lotniczego.

4. Aneks 12 o systemie poszukiwań i ratownictwie w lotnictwie do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym z dnia 7 grudnia 1944 r., jak i porozumienie operacyjne o współpracy lotniczej w nagłych wypadkach między służbami poszukiwania i ratownictwa (SAR) Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Federalnej Niemiec z dnia 5 marca 1992 r. pozostają nienaruszone.

Artykuł 8

Koordinacja i kierownictwo ogólne działań

1. Za koordynację i kierownictwo ogólne działań są odpowiedzialne właściwe organy Strony zwracającej się o pomoc.

2. Właściwe organy Strony zwracającej się o pomoc będą udzielały pomocy w wykonywaniu zadań grupom ratowniczym i poszczególnym ekspertom Strony pomagającej. Określą one możliwie szczegółowo zadania, których realizację zamierzają powierzyć grupom ratowniczym i poszczególnym ekspertom.

3. Dyspozycje dla grup ratowniczych Strony pomagającej są przekazywane wyłącznie ich kierownikom, którzy będą wydawać swoim podwładnym polecenia dotyczące szczegółów ich realizacji.

Artykuł 9

Koszty działań ratowniczych

1. Koszty działań ratowniczych, włącznie z nakładami spowodowanymi przez całkowitą lub częściową utratę, jak również przez całkowite lub częściowe zniszczenie przywiezionego wyposażenia, nie będą zwracane Stronie pomagającej przez Stronę zwracającą się o pomoc, chyba że Strony doszły wcześniej do specjalnego porozumienia.

2. Każda Umawiająca się Strona może zażądać, aby koszty powstałe w wyniku udziału statków powietrznych pokryte zostały do połowy przez Stronę zwracającą się o pomoc. Wysokość kosztów oblicza się w tym wypadku według taryf obowiązujących na terytorium Strony udzielającej pomocy, w chwili jej udzielenia.

3. Grupy ratownicze i eksperci Strony pomagającej podczas trwania akcji ratowniczej, na obszarze Strony zwracającej się o pomoc, będą na jej koszt zakwaterowani i zaprowiantowani, jak również zaopatrzeni w środki osobistego użytku, jeżeli przywiezione zapasy

zostaną wyczerpane. W razie potrzeby otrzymają oni również bezpłatnie pomoc logistyczną, w tym pomoc medyczną.

Artykuł 10

Odszkodowania i rekompensaty

1. Umawiające się Strony rezygnują wzajemnie z wszelkich roszczeń odszkodowawczych z powodu utraty lub uszkodzenia mienia należącego do nich lub innych organów, jeżeli szkoda będzie spowodowana przez członka grupy ratowniczej lub eksperta w związku z wypełnianiem zadań wynikających z realizacji umowy.

2. Umawiające się Strony rezygnują wzajemnie z wszelkich roszczeń odszkodowawczych z tytułu uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia lub śmierci członka grupy ratowniczej lub eksperta, zaistniałych podczas realizacji umowy. Pozostaje nienaruszone prawo do roszczeń o odszkodowanie przez członków grupy ratowniczej i ekspertów poszkodowanych w związku z wykonywaniem działań ratowniczych bądź też pozostałych po nich członków ich rodzin.

3. Jeśli szkoda będzie spowodowana osobie trzeciej przez członka grupy ratowniczej lub eksperta Strony pomagającej przy wykonywaniu jego zadań na terytorium Strony zwracającej się o pomoc, to za szkodę odpowiada wyłącznie Strona zwracająca się o pomoc zgodnie z przepisami, które stosuje się w przypadku szkody spowodowanej przez własne grupy ratownicze.

4. Właściwe organy Umawiających się Stron będą ściśle ze sobą współpracowały w celu ułatwienia procedury dochodzenia odszkodowań. W szczególności będą wymieniały wszystkie dostępne informacje o przypadkach powstania szkody w rozumieniu tego artykułu.

5. Ustępów 1, 2 i 3 nie stosuje się, gdy szkoda została spowodowana umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa.

Artykuł 11

Pozostałe formy współpracy

1. Właściwe organy, o których mowa w artykule 3, współpracują ze sobą i mogą zawierać odrębne porozumienia, w szczególności w sprawach:

- 1) prognozowania, profilaktyki i zwalczania katastrof, klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków, wymiany wszelkich doświadczeń praktycznych oraz przydatnych informacji naukowych i technicznych, organizacji konferencji, wizyt studialnych wykwalifikowanych specjalistów, programów badawczych i kursów specjalistycznych, wymiany wykładowców i słuchaczy odpowiednich placówek szkoleniowych oraz prowadzenia wspólnych ćwiczeń, a także doradczego udziału ekspertów-naukowców w sztabach operacyjnych,
- 2) wymiany informacji o zagrożeniach i szkodach mogących rozprzestrzenić się na terytorium drugiej

Umawiającej się Strony, która obejmuje również wyprzedzające przekazywanie danych o pomiarach i prognozach.

2. W przypadku wspólnych ćwiczeń, w których grupy ratownicze jednej Umawiającej się Strony przebywają na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, stosuje się odpowiednio postanowienia umowy.

Artykuł 12

Przekazywanie danych osobowych

W przypadku przekazywania na podstawie przepisów niniejszej umowy danych osobowych — zgodnie z prawem wewnętrznym każdej Umawiającej się Strony — obowiązywać będą postanowienia zawarte w załączniku nr 2 do niniejszej umowy, z uwzględnieniem przepisów prawa obowiązujących każdą z Umawiających się Stron.

Artykuł 13

Połączenia telekomunikacyjne

Właściwe organy Umawiających się Stron poczynią wspólnie odpowiednie kroki, które umożliwią powstanie połączeń telekomunikacyjnych, zwłaszcza połączeń drogą radiową, między organami wymienionymi w artykule 3, między tymi organami a wysłanymi przez nie grupami ratowniczymi, jak i między grupami ratowniczymi oraz między wysłanymi grupami ratowniczymi a właściwym kierownictwem akcji ratowniczej.

Artykuł 14

Rozstrzygnięcie spraw spornych

1. Wszelkie sprawy sporne między Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej umowy, będą rozstrzygane, jeżeli to możliwe, przez Rządy obu Umawiających się Stron.

2. Jeżeli Umawiające się Strony nie rozstrzygną sprawy spornej w ciągu dwunastu miesięcy od daty jej powstania, zostanie ona przedłożona na wniosek każdej z Umawiających się Stron trybunałowi arbitrażowemu złożonemu z trzech arbitrów. Każda z Umawiających się Stron wyznaczy po jednym arbitrze, a wyznaczeni arbitrzy wybiorą przewodniczącego, który nie może być obywatelem żadnej z Umawiających się Stron.

3. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron nie dokona mianowania swego arbitra w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku drugiej Umawiającej się Strony, o dokonanie takiej nominacji druga Umawiająca się Strona może zwrócić się z prośbą do Przewodniczącego Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

4. Jeżeli obaj arbitrzy nie osiągną porozumienia odnośnie do wyboru przewodniczącego trybunału arbitrażowego w ciągu dwóch miesięcy od ich mianowania, to nominacji przewodniczącego dokona na wniosek jednej z Umawiających się Stron Przewodniczący Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

5. Jeżeli w wypadkach określonych w ustępach 3 i 4 Przewodniczący Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości nie może wypełnić wymienionej funkcji lub jeżeli jest on obywatelem jednej z Umawiających się Stron, nominacji dokona Wiceprzewodniczący Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Jeżeli Wiceprzewodniczący nie może spełnić tej funkcji lub jeżeli jest obywatelem jednej z Umawiających się Stron, nominacji dokona najstarszy rangą sędzieja Trybunału, który nie będzie obywatelem żadnej z Umawiających się Stron.

6. Jeżeli Umawiające się Strony nie uzgodnią inaczej, trybunał arbitrażowy ustali tryb własnego postępowania. Trybunał wydaje orzeczenia większością głosów w oparciu o zasady i przepisy prawa międzynarodowego oraz na podstawie postanowień niniejszej umowy.

7. Każda z Umawiających się Stron ponosi koszty udziału swego arbitra oraz koszty swojego udziału w postępowaniu arbitrażowym. Koszty związane z przewodniczącymi, jak i pozostałe koszty Umawiające się Strony pokrywają w równych częściach. Trybunał może jednak w swoim orzeczeniu ustalić większy udział w kosztach jednej z Umawiających się Stron.

8. Orzeczenia trybunału arbitrażowego są ostateczne i wiążące dla obydwu Umawiających się Stron.

Artykuł 15

Inne umowy międzynarodowe

Niniejsza umowa nie narusza istniejących praw i zobowiązań każdej z Umawiających się Stron wynikających z innych umów międzynarodowych.

Artykuł 16

Ratyfikacja i wejście w życie umowy

1. Umowa niniejsza podlega ratyfikacji. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi tak szybko, jak to możliwe, w Bonn.

2. Niniejsza umowa wejdzie w życie w pierwszym dniu trzeciego miesiąca od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Artykuł 17

Obowiązwanie i wypowiedzenie umowy

1. Umowa niniejsza jest zawarta na czas nie określony.

2. Umowa może być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez Rządy Umawiających się Stron. W takim wypadku Umowa utraci moc po upływie 6 miesięcy od dnia otrzymania wypowiedzenia przez Rząd drugiej Umawiającej się Strony.

Umowę niniejszą sporządzono w Warszawie dnia 10 kwietnia 1997 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i niemieckim, przy czym obydwa teksty mają jednakową moc.

W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej

L. Miller

W imieniu
Republiki Federalnej
Niemiec

J. Bauch
M. Kanther

Załącznik nr 1 do umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków

.....
organ
Behörde

.....
miejsce, data
Ort, Datum

ZAŚWIADCZENIE BESCHEINIGUNG

Pan/Pani jest dowódcą polskiej grupy ratowniczej, która ma wziąć udział w akcji na terytorium Niemiec na podstawie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków.

Niniejsze zaświadczenie upoważnia grupę ratowniczą do przekraczania granicy.

Herr/Frau ist Leiter/in der polnischen Hilfsmannschaft, die auf deutschem Hoheitsgebiet auf der Grundlage des Abkommens zwischen der Republik Polen und der Bundesrepublik Deutschland über die gegenseitige Hilfeleistung bei Katastrophen oder schweren Unglücksfällen eingesetzt werden soll. Diese Bescheinigung berechtigt die Hilfsmannschaft zum Grenzübertritt.

W skład polskiej grupy ratowniczej wchodzi ... osób.

Der polnischen Hilfsmannschaft gehören ... Personen an.

Grupa ratownicza ma ze sobą wyposażenie, w tym

..... pojazdów z przyczepami,

..... psów ratowniczych.

Die Hilfsmannschaft führt Ausrüstungsgegenstände mit, darunter

..... Fahrzeuge mit Anhängern,

..... Rettungshunde.

Na terytorium Niemiec wwozi się następujące środki pomocy:

Folgende Hilfsgüter werden in das deutsche Hoheitsgebiet eingeführt:

.....
.....

.....
Podpis
Unterschrift

Załącznik nr 2 do umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków

1. Dopuszcza się wykorzystanie danych wyłącznie we wskazanym celu oraz zgodnie z warunkami określonymi przez instytucję przekazującą dane.

2. O sposobie wykorzystania przekazanych danych i osiągniętych wynikach odbiorca informuje instytucję przekazującą dane, na jej wniosek.

3. Dane osobowe mogą być przekazywane wyłącznie właściwym organom. Dalsze ich przekazywanie innym instytucjom może nastąpić jedynie po uprzednim wyrażeniu zgody przez instytucję, która dane przekazała.

4. Instytucja przekazująca dane jest odpowiedzialna za ich prawdziwość. Jest również obowiązana ocenić ich niezbędność i współmierność w stosunku do celu ich przekazywania. Należy przy tym uwzględnić zakaz przekazywania danych zgodnie z obowiązującym prawem wewnętrznym. Jeśli okaże się, że przekazano dane nieprawdziwe lub takie, których nie wolno było przekazać, należy o tym niezwłocznie zawiadomić odbiorcę. Jest on obowiązany do sprostowania lub zniszczenia tych danych.

5. Osobie, której dotyczą przekazywane dane, należy, na jej wniosek, udzielić informacji odnośnie do tych danych, jak również o zamierzonym celu ich wykorzystania. Obowiązek udzielenia informacji nie dotyczy wypadków, gdy interes publiczny przemawiający za jej nieudzieleniem przeważa nad interesem osoby zainteresowanej jej udzieleniem. Prawo osoby zainteresowanej do uzyskania informacji o istniejących danych jej dotyczących zależy od prawa wewnętrznego tej Umawiającej się Strony, na której terytorium został złożony wniosek o udzielenie informacji.

6. Jeżeli w następstwie uzyskania danych w ramach wymiany danych osobowych, dokonanej zgodnie z niniejszą umową, ktokolwiek poniesie szkodę spowodowaną czynem bezprawnym, to odpowiedzialność za jej wyrządzenie spoczywa na instytucji odbierającej dane, według prawa wewnętrznego obowiązującego w jej kraju. Powoływanie się na fakt, że szkoda została spowodowana przez instytucję przekazującą dane, nie zwalnia od odpowiedzialności wobec poszkodowanego. Jeżeli instytucja odbierająca dane wypłaci odszkodowanie za szkodę spowodowaną wykorzystaniem niewłaściwie przekazanych danych, to instytucja przekazująca dane zwróci instytucji odbierającej dane sumę odpowiadającą pełnej wysokości odszkodowania.

7. Jeżeli prawo wewnętrzne kraju instytucji przekazującej dane, w odniesieniu do przekazywanych danych osobowych, przewiduje szczególne przepisy dotyczące zatarcia danych, to instytucja przekazująca dane infor-

muje o tym odbiorcę. Niezależnie od obowiązujących terminów dane osobowe należy zatrzeć niezwłocznie, gdy przestaną być niezbędne dla celu, w którym zostały przekazane.

8. Instytucje przekazujące i odbierające dane odnotowują w aktach przekazanie i odbiór danych osobowych.

9. Instytucje przekazujące i odbierające dane, podczas przekazywania danych osobowych, są obowiązane do ich skutecznej ochrony przed dostępem osób nieuprawnionych, przed dokonywaniem niedozwolonych zmian w treści oraz przed podaniem do wiadomości bez odpowiedniego upoważnienia.

Po zaznajomieniu się z powyższą umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 24 września 1997 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*

202

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 28 grudnia 1998 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków, sporządzonej w Warszawie dnia 10 kwietnia 1997 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 16 ustęp 1 Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o wzajemnej pomocy podczas katastrof i klęsk żywiołowych lub innych poważnych wypadków, sporządzonej w Warszawie dnia 10 kwietnia 1997 r., nastąpiła w Bonn dnia

2 grudnia 1998 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej umowy.

Umowa wchodzi w życie z dniem 1 marca 1999 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *A. Ananicz*

203

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 4 marca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ekwiwalentu konserwacyjnego oraz równoważnika mieszkaniowego, przystępujących osobom uprawnionym do osobnych kwater stałych i najemcom lokali mieszkalnych.

Na podstawie art. 35 ust. 3 i art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 506 i Nr 106, poz. 678 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 marca 1996 r. w sprawie ekwiwalentu konser-

wacyjnego oraz równoważnika mieszkaniowego, przystępujących osobom uprawnionym do osobnych kwater stałych i najemcom lokali mieszkalnych (Dz. U. Nr 37, poz. 165, z 1997 r. Nr 52, poz. 331 i z 1998 r. Nr 45, poz. 275), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 wyrazy „w 1998 r. wynosi 47,86 zł” zastępuje się wyrazami „w 1999 r. wynosi 51,93 zł”;
- 2) § 9 otrzymuje brzmienie: